

Обичаха го животинкитѣ, като баща го обичаха.

Само голѣмиятъ пѣтель Кондю обикаляше гузно отдалечъ и не смѣше да приближи. Лоша вѣра бѣше той. Чудото му нийде го нѣмаше. Гдето копне дѣдо Куманъ нѣщо да си посѣе, той ще иде да го изрови. Долапа съ яденето да забрави отворенъ, ще издебне, ще се промъкне и ще го накълве. Да речешъ, че е гладенъ — не е. Пѣтель на воденица гладенъ остава ли? Отъ зло само, и нищо друго. А на младитѣ пѣтлета не имъ даваше да припратъ до курника. Все по дърветата спѣха отъ него. Гонѣше ги, кълвѣше ги, та димъ се дигаше наоколо. Пъкъ якъ пущината, борецъ, едни гърди отпралъ като на бикъ.

Много се надѣваше дѣдо Куманъ на бѣлото пѣтле, че ще му даде да разбере, защото само то растѣше едро като него и му се опираше понѣкога, но единъ день, като се уловиха здравата, бориха се, бориха, изпоскубаха си перушината и кърви потекоха по тѣхъ. Най-после Кондю го изтласка, изтласка на къмъ воденичната вада, метна се отгоре му като осорлякъ, паднаха и двата въ водата, и то се удави.

Като го извади старецътъ, то що щешъ: цѣло изподупчено горкото. Гребенътъ му разкжсанъ, а на шията му три голѣми рани отъ пуститѣ му шипове на Кондя.

— Чакай, сине майчинъ, азъ тебе ще те науча сега, кипна дѣдо Куманъ. Ще ги отрѣжа азъ тия шила отъ краката и на челото ти ще ги забия, та да ме помнишъ!

Рече и го направи.

Подмамилъ го единъ день въ курника, пипналъ го, приклещилъ го между колѣнетѣ си, отрѣ-